

ling i et Udvalg, saa at vi maaske allerede i indeværende Rigsdagssamling kunne se et Resultat af dem.

H. L. Møller: Det er efter min Opfattelse en saa iøjnefaldende Uret, der i sin Tid er bleven begaaet mod de Lærestalter, hvis Lønningsforhold her foreligge til Behandling, ved at man udsatte Lønningsreformen for deres Vedkommende, at jeg synes, man maa sige, at det er paa høje Tid, de Lovforslag ere fremkomne, som vi her skulle sysselsætte os med. Naturligvis forelaa der visse stærke Grunde for, at man ophørte med de store Lønningsreformer efter den finansielle Katastrofe i 1908—09, men særlig efter at man har gennemført den midlertidige Lønningsforhøjelse til Dommerne i de kollegiale Retter, forekommer det mig utilbørligt, at Lovgivningsmagten længere modsætter sig de Krav, der ere rejste om Lønningsforbedringer fra de Lærestalter, der her er Tale om. Den eneste alvorlige Grund, der tidligere er bleven anført imod, at man nu skred til en Lønningsforbedring for Universitetslærerne, er, som det er blevet fremdraget under Finanslovbehandlingen i Aar, og som der allerede paa en Maade er peget paa i Finanslovkommissionens Betænkning, den, at det kan anses for ønskeligt at skride til en Lovgivning om Universitetets Organisation, og at det da, efter de almindelige Grundsætninger for Behandlingen af saadanne Sager her i Rigsdagen, vil være rimeligt at udsætte Lønningsreformen, saa at den kan falde sammen med Reformen af Organisationen. Men den Grund, der saaledes anføres, og som naturligvis ikke er helt uden Vægt, kunde alene anføres for Universitetets Vedkommende, men hverken Polyteknisk Lærestalts eller Landbohøjskolens eller Farmaceutisk Lærestalts Personale skulde dog undgælde for det, der her kunde siges med Hensyn til Universitetet. Altsaa, vilde man standse Universitetets Lønningsreform af den Grund, der her er nævnt, kunde dette i alt Fald ikke berettigede til at standse Lønningsreformen for de andre højere Lærestalter. Og selv om jeg nu kunde tillægge denne Grund nogen Betydning, mener jeg, den ikke kan virke stærkere end saaledes, at man giver den Forbedring, der foreslaas, en midlertidig Karakter, som det ogsaa er sket ved det Lovforslag, Ministeriet har fremsat.

Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Universitetets Organisation. En saadan Undersøgelse kan ikke med nogen

Nytte foretages paa nærværende Tidspunkt her i Folketinget og kan sikkert kun foretages med nogen Nytte af den Kommission, som vi efter tidligere Udtalelser af den højtærede Kultusminister kunne vente vil blive nedsat. Jeg skal kun gøre en eneste Bemærkning i Anledning af Udtalelserne om Universitetet i Sparekommissionens Betænkning, og det er den, at man ikke paa nogen Maade kan maale Universitetslærernes Arbejde ved Antallet af deres læste Timer. I Finanslovkommissionens Betænkning hedder det, at naar man sammenligner Antallet af læste Timer for Universitetets Professorer og Docenter med Antallet af læste Timer for Lærerne ved de andre højere Lærestalter, er der en iøjnefaldende Forskel, som giver Grund til at formode, at Universitetets Lærerkrafter ikke udnyttes saa økonomisk som Lærerkrafterne ved de andre højere Lærestalter, men det erkendes ganske vist i samme Betænkning, at det ikke er let at drage en Sammenligning, og at man langtfra kan være sikker paa, at Antallet af læste Forelæsnings timer er et nøjagtigt Udtryk for Størrelsen af det Arbejde, Universitetslæreren maa gøre. Det er denne sidste Reservation, som er tagen i Finanslovkommissionens Betænkning, jeg meget stærkt vil understrege. Af den højtærede Kultusminister er det ved Fremlæggelsen af Lovforslaget med fuld Ret gjort gældende, at Universitetslærernes Arbejde sikkert for de flestes eller i alt Fald for manges Vedkommende er vokset overordentlig stærkt i de senere Aar, og den højtærede Minister har peget paa de Forhold ved Universitetet, som have bidraget i saa høj Grad til at forøge Lærernes Arbejde. Det er Oprettelsen under de forskellige Fakulteter af alle de Laboratorier, som de kaldes, der til Dels have givet Studenternes Uddannelse en helt ny Skikkelse og navnlig have paaagt de Professorer, hvis Arbejde staar i Forbindelse med disse Laboratorier, et stærkt forøget Arbejde. Den lille Del af Universitetslærernes Virksomhed, som jeg personlig har Kendskab til, viser i meget høj Grad, at hele Indførelsen af Laboratoriearbejdet som et fast Led i de studerendes Undervisning medfører et stærkt forøget Arbejde for Universitetslærerne, saa at man i dette Øjeblik mindre end nogen Sinde før kan drage Slutninger fra Antallet af læste Forelæsnings timer til det virkelige Arbejde, som den enkelte Universitetsprofessor præsterer.

Det har glædet mig at høre, at baade